

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce L., spol. s r. o., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Rezkem, advokátem se sídlem Uherský Brod, Nivnická 1752, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně, Brno, nám. Svobody 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2003, čj. 29 Ca 400/2001 – 38,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 2. 2001, čj. 35420/01/336962/6190, jímž byl žalobce na základě ustanovení § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků vyzván, jakožto daňový ručitel, k zaplacení daňového nedoplatku ve výši 1 058 455 Kč.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že rozhodnutím správních orgánů a soudu bylo porušeno jeho zaručené právo, aby se domáhal ochrany před soudem podle článku 90 Ústavy ČR. Dále namítá, že již v žalobě poukazoval na předložené důkazy, z kterých vyplývalo, že v důsledku nesprávného procesního postupu došlo i k vadnému správnímu rozhodnutí. Dovojuje, že nebyla splněna podmínka pro vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem – existence splatného nedoplatku daňového dlužníka. Soud (stejně jako správní orgán) totiž nesprávně posoudil právní otázku doručení platebního výměru ze dne 4. 12. 2000, č. 1000004946, který byl určen

(adresován) poplatníkovi L., a. s., K. a nikoliv správci konkursní podstaty. V důsledku toho byl tento platební výměr právně neúčinný.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 2. 2004 stěžovatel dále rozvedl námitku nedostatku doručení tohoto platebního výměru a zejména uvedl, že závěr soudu o tom, že výměr byl doručen, je nepřezkoumatelný. Z dokladů o doručení (doručenek ze dne 7. 12. 2000 a 7. 2. 2001), které jsou potvrzeny odnašečem pošty, není zřejmé, že by zmocněnec správkyně konkursní podstaty převzal platební výměr a není ani zřejmé, na základě jakých důkazů vzal soud tuto skutečnost (tj. doručení zmocněnci) za prokázanou.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal zejména na své vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že žádná z námitek uvedených v žalobě (a v kasační stížnosti) nebyla uplatněna v odvolání ve správním řízení. Dovozuje, že takovýto postup je nepřijatelný. Rovněž i poukaz na porušení článku 90 Ústavy ČR je nedůvodný. Žalovaný považuje úvahy a závěry krajského soudu za správné, důvody kasační stížnosti za irelevantní a proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 a neshledal kasační stížnost důvodnou. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud vychází především z toho, že žádnou z žalobních námitek žalobce neuplatnil v odvolání proti uvedenému rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti, tedy v řádném opravném prostředku proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem. Soud přezkoumávající zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu není další odvolací instancí v daňovém řízení a nelze proto u něj uplatňovat námitky, které mohly být předloženy k posouzení žalovanému jakožto správnímu orgánu. Takovýto postup by byl (dle názoru krajského soudu) nejen nesystémový, ale znamenal by ve svých důsledcích i obcházení zásady dvojinstančnosti daňového řízení (§ 48 odst. 1, § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb.), neboť by odvolacímu orgánu bylo fakticky odepřeno se s takovými námitkami vypořádat. Z tohoto důvodu se nejedná o námitky, které by mohly být v rámci přezkumného soudního řízení právně relevantní.

Nadto krajský soud dovodil, že námitka spočívající v tvrzení žalobce, že platební výměr nebyl doručen daňovému dlužníku, je natolik neurčitá, že již tato „její povaha“ by soudu znemožnila se jí meritorně zabývat. Krajský soud v tomto směru poukázal na dispoziční zásadu, kterou je ovládáno řízení podle části třetí hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. Navíc krajský soud poznamenal k námitce žalobce, že správce daně před vydáním výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem nevyzval daňového dlužníka k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, že z ustanovení § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. takováto povinnost nevyplývá.

I řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost musí mimo jiné obsahovat i důvody, pro které stěžovatel rozhodnutí soudu napadá (přičemž kasační stížnost lze podat

jen z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [(§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z těchto skutečností, ke kterým by mohl (měl) přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti jsou uplatněny dva důvody; Jednak údajné porušení článku 90 Ústavy ČR, jednak tvrzení, že nebyly splněny podmínky ustanovení § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., protože v důsledku uvedení nesprávného adresáta a vady doručení rozhodnutí ze dne 4. 12. 2000 (platebního výměru č. 1000004946) se nejednalo o (splatný) daňový nedoplatek.

Kasační stížnost však vůbec nebíjí proti základnímu důvodu, pro který krajský soud žalobu zamítl, tedy proti právnímu závěru, že v žalobě není možno uplatnit důvody, které nebyly uvedeny v odvolání účastníka správního řízení. Již ze samotného odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že samotná tato skutečnost byla důvodem k zamítnutí žaloby, a ostatní skutečnosti, včetně otázky adresáta a doručení platebního výměru jsou uváděny jen „nadto“. Proto se Nejvyšší správní soud touto právní otázkou nemohl zabývat.

Nemůže obstát ani námitka porušení článku 90 Ústavy ČR. Krajský soud stěžovatelovu žalobu meritorně projednal, přezkoumal zákonost napadeného správního rozhodnutí (viz též článek 36 Listiny základních práv a svobod) a za porušení těchto základních práv nelze považovat samotnou skutečnost, že soud žalobu zamítl (na základě úvah uvedených v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že žaloba není důvodná).

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovateli, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nad běžný rámec výdajů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu